

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΔΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμνην 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἢ ἂν εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ος

Ἀθήναι, 19 Αὐγούστου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 38

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΙ' Η ΟΥΣΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐπὶ Ἀγγλικῆς Προστασίας, ὁ Γε-
ρασιμάκης ὁ Δαρέζης, ἀπὸ τοῦς νό-
μιλους (εὐγενεῖς) τοῦ νησιοῦ του,
ἦταν διορισμένος στὴν Κέρκυρα δι-
καστής.

Εἶχαν νὰ λένε γιὰ τὸ ἀκέραιο τοῦ
χαρακτῆρα του, τὴν ἀξιοπρέπεια του
καὶ τὴν τυπικότητα. Πάντα ντυμένος
στὸ κανόνι, — μιγρέα (ζακέττα), ψη-
λὸ καπέλλο, ἀσπρη γραβάτα καὶ
μπαστούνι μὲ χερούλι χρυσό, — δὲν
ἀνεχόταν τὴν παραμικρὴ παράβαση,
τὴν παραμικρὴ παράλειψη, τὴν πα-
ραμικρὴ ἀμέλεια στὸ κάθε τί. Αὐ-
στηρὸς στὸν ἑαυτὸ του ἔσω καὶ στοῦς
ἄλλους, ἤθελε νὰ κάνῃ καὶ τὴ ζωὴ
του πρότυπο τιμῆς κι' ἀρετῆς.

Ὅταν ἐνώθηκε ἡ Ἐπτάνησο μὲ
τὴν Ἑλλάδα, ὁ Δαρέζης χάρηκε πο-
λύ, γιὰτ' ἦταν πατριώτης καὶ ριζο-
σπάστης κρυφός. Θεώρησε ὅμως
χρέος του νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ δικα-
στής. «Μὲ διόρισε ἡ Ἀγγλία, — εἶχε
συλλογισθεῖ ὁ μή-μου ἄπτου ἀνθρω-
πος, — μὰ μὲ θέλει τάχα κι' ἡ Ἑλ-
λάδα; Ἄν μὲ θέλῃ, ἄς μὲ ματαδιο-
ρίσῃ».

Ἀλλὰ κι' ἡ «Ἑλλάδα» τὸν ἤθε-
λε. Εἶχε τόσο καλὲς πληροφορίες!
Μὲ τὴ διαφορά πὺς ἀντὶ γιὰ δικα-
στή, προτίμησε νὰ τὸν διορίσῃ ἑπαρ-
χο σ' ἓνα μέρος τοῦ Μοριά. Ἐπίτη-
δες, βλέπετε, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς
Ἐνωσεως, — ποῦ ἦταν καὶ τὰ πρῶτα
τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου, — γινό-
ταν αὐτὴ ἡ «ἀνταλλαγὴ»: Ἐστελ-
ναν διοικητικοὺς ὁπάλληλους στὴν
Ἐπτάνησο διαλεχτοὺς Ἑλλαδίτες,
καὶ στὴν ἄλλη Ἑλλάδα διαλεχτοὺς
Ἐπτανήσιους.

Πρόθυμα δέχτηκε τὴ νέα θέση ὁ
Δαρέζης. Τὴ θεώρησε μάλιστα πολὺ
τιμητικὴ γι' αὐτόν. Κι' ὀρκίστηκε

νὰ βάλῃ τὰ δυνατά του γιὰ νὰ τὸ
δείξῃ καὶ σὺν ἑπαρχος ὅπως τὸχε
δείξει καὶ σὺν δικαστής. Ἐπειτα εἶχε
καὶ τὴ φιλοδοξία νὰ κάμῃ τοὺς Ἑλ-
λαδίτες τῆς ἑπαρχίας του νὰ ἴδουν,
νὰ γνωρίσουν στὸ πρόσωπό του τὸν

ἐπτανησιακὸ «πολιτισμὸ». Ὅταν τώ-
ρα δέκα φορές αὐστηρότερος, τυπι-
κότερος ἀξιοπρεπέστερος, δικαιοτέ-
ρος, ἠθικότερος. Ἐπαρχος! ἔλεγε.
Μὰ δὲν εἶναι παίξε-γέλασε. Ἐπαρ-
χος θὰ πῆ μικρὸς βασιλιάς. Καὶ βα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



— Ἄχ, τί ὄρατα ποῦ μυρίζεις!..

οικλικές ἀρετές ἐπρεπε νὰναπτύξη τώ-
ρα ὁ αἰδρ-Γερασιμάκης, ἀφοῦ ἔλαχε
καὶ βασιλικές τιμές... Ἐπαρχος! τί
δύσκολο! Σὰ νὰ λέμε Πρεβεδοῦρος ἐπὶ
Βενετοκρατίας. Ἐ, λοιπὸν ὁ Πρεβε-
δοῦρος ἐπὶ Βενετοκρατίας ἦταν μι-
κρὸς βρασιλιάς. Φαντάσου, ὅταν ἐ-
φτανε στὸ νησί, τὸν ἐπαιρναν καὶ
τὸν πῆγαιναν στὸ παλάτι τοῦ μὲ
μπαλντανίνο (οὐρανία), σὺν ἁγιο
εἰκόνομαι! Μὰ μήπως πῆγαινε πάρα
κάτω σὰ τιμές δὲ βόξες ὁ Ρεζιντέν-
τες ἐπὶ Ἀγγλικῆς Προστασίας; Καὶ
μήπως τώρα, μὲ τὴν Ἐνωσὴν, ὁ Νο-
μάρχης ὁ Ἑλλαδίτης, δὲν ἦταν πρό-
σωπο ἱερό; Ἀδιάφορο ἂν τοῦ ἄρσε
αὐτουνοῦ ἢ ἀφέλεια κί ἂν ἔβγαινε
στὸ δρόμο καὶ λιγάκι σὺν-φασόν.
Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ-πέρα τὸν τιμοῦσαν
σὰ νὰ φοροῦσε χρυσά...

Ἐ, χρυσά ὄχι, ὁ Γερασιμάκης ὁ
Δαρέζης δὲν θὰ φοροῦσε ποτέ. Μὰ
καὶ ποτὲ δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε ἡ μιγρέα
κί ἡ ψηλοκαπελαδοῦρα. Ἄ, μόνο
γιατένα καὶ φάθινο καπέλλο δὲ θὰ-
βαζε ὁ κύριος Ἐπαρχος. Μὰ οὔτε
στὸ βαπόρι, οὔτε στὴν ἐξοχή!...

**

Ἄμα ἔλαβε τὸ διορισμὸ τοῦ, πῆγε
στὴ Νομαρχία, παρουσιάστηκε στὸ
Νομάρχην καὶ, μὲ χίλιες τσιριμόνιες,
μ' ἐπίσημη εὐγλωττία μὰ καὶ μὲ βα-
θεῖα συγκίνηση, τὸν παρακάλεσε νὰ
διαβιβάσῃ στὴν Κυβέρνηση τὴν ἀπει-
ρη εὐγνωμοσύνη τοῦ γιὰ τὴ μεγάλη
τιμὴ καὶ τὴν ἔνορκη ὑπόσχεσὴ τοῦ
ὅτι θὰ φαινόταν ἀξίος. Εἶπε πολ-
λά, πολλά. Ὁ Νομάρχης, ὁ διαλε-
χτὸς Ἑλλαδίτης, τὰκουσε μὲ ὑπο-
μονὴ καὶ μ' ἑλαφρὸ χαμόγελο. Ἐ-
πειτα τοῦ εἶπε σὺν-φασόν:

— Ἐμὲ τὸ ξέρουμε, κύριε Δαρέζη,
πὼς θὰ κάμετε τὸ χρέος σας...
— Καὶ κατὶ παραπάνω! φώναξε
ὁ νέος Ἐπαρχος.

— Τί αὐτὸ πιά τί νὰ σας πῶ; ἔ-
καμε ὁ Νομάρχης, σηκώνοντας τοὺς
ὄμους. Εἶναι σπῆ διάθεσὴ σας.

Ἀπογοητεύτηκε λιγάκι ἀπ' αὐτὴ
τὴ γλώσσα ὁ Δαρέζης, μὰ ἔκρινε
καλὸ νὰ μὴ δείξῃ τίποτα καὶ ρώ-
τησε ἀπλά:

— Τώρα... πότε θὰ φύγω;
— Μὰ, ὑποθέτω... μὲ πρώτη εὐ-
καιρία.
— Πῶς;... Δὲ θάρθῃ πλοῖο νὰ
μὲ πάρῃ;

Μὲ κόπο ὁ Νομάρχης κράτησε τὰ
γέλια τοῦ. Κί ἀποκρίθηκε:

— Ὅχι, κύριε Δαρέζη, ὄχι. Δὲν
εἶναι δυνατὸ. Τὸ Κράτος μας, βλέ-
πετε, δὲν εἶναι Ἀγγλία, οὐτε Βενε-
τία. Πάνε κείνα ποῦ ξέρατε. Θὰ φύ-
γετε μὲ τὸ βαπόρι τῆς γραμμῆς κί

ἢ Κυβέρνηση θὰ σας πληρώσῃ ἀπλῶς
τὰ «ὀδοιπορικά» σας.

— Τὸ ἴδιο εἶναι! δὲν πειράζει!
Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Νομάρχην! Δὲν
ἤθελα!...

Ἐγινε κατακόκκινος γιὰ τὴ γκά-
φα τοῦ ὁ νέος Ἐπαρχος. Νὰ μὴ τὸ
συλλογιστῇ πὼς ἡ μικρὴ, φτωχὴ
Ἑλλάδα δὲ μπορούσε νὰ κἀνῃ τέ-
τοιες πολυτέλειες! Μπα! καὶ μὲ τὸ
βαπόρι τῆς γραμμῆς τὸ ἴδιο δὲν ἦ-
ταν; Ἄμ' ἀνέβαζε ἕνα σινιάλο στὸ
κατάρτι, νὰ το! Καὶ διάβολο, τὸ σι-
νιάλο δὲν κόστιζε τίποτα: μιὰ παν-
τιεροῦλα, ἕνα κομμάτι πανί!...

**

Ἐτοιμάστηκε τελοσπάντων καὶ
μπαρκαρίστηκε στὸ πρῶτο βαπόρι
ποῦ θάφευγε ἀπ' τὸ νησί τοῦ γιὰ τὸ
Μοριά.

Σινιάλο ὅμως δὲν εἶδε νὰνέβασον
πουθενά.

«Ἐ, συλλογίστηκε, δὲν μπορεί ἀ-
μέσως ἀμέσως... ἔχουν τώρα τὴ
φασαρία... Ἄμα ξεκινήσουμε...»

Ὅστόσο, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ,
δὲν ἔπαυε νὰ τὸ θυμίζῃ, κάνοντας
τρόπο νὰκούγεται μὲς στὸ βαπόρι
τόνομά τοῦ κί ὁ τίτλος τοῦ. Πότε
τὸλεγε, τὸ φώναζε ὁ ἴδιος: «ὁ κύ-
ριος Γεράσιμος Δαρέζης, Ἐπαρ-
χος...» Πότε προκαλοῦσε μιὰ ἀνα-
φώνηση ἀπὸ ἄλλον: «Κύριε Ἐπαρ-
χε!»... Κί ὅταν τέλος νόμισε πὼς
ἔλο πιά τὸ βαπόρι, ἀπ' τὴ γέφυρα
ὄς τῆμπάρτι, ἔμαθε ποῖα προσωπικό-
τητα θὰ μετέφερε στὴν ἔδρα τῆς, ἢ
σύχασε κάπως καὶ κάθησε σὲ μιὰν
ἄκρη.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Τὸ βαπόρι εἶχε
ξεκινήσει καὶ κανένα σινιάλο δὲν ἀνέ-
βαινε νὰ πληροφόρησῃ τίς ἀκτῆς καὶ
τίς θάλασσες πὼς ταξίδευε ἕνας ἄρ-
χοντας! Παλὸ περίεργο πράγμα! Μὰ
τὸ ξέχασαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;...

Ρώτησε τὸν καμαρότο:

— Σινιάλο... γιατί δὲν βλάτε;
— Δὲν ξέρω, κύριέ μου, τοῦ ἀπο-
κρίθηκε ὁ καμαρότος, δὲν εἶναι δική
μου δουλειά. Θὰ λάβετε μέρος στὸ
πρόγευμα:

Ρώτησε τὸ λοστρόμο:

— Παντιεροῦλα;... πότε θὰ πάρῃ
ἢ παντιεροῦλα;
— Μὰ τί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ θα-
λασσινός. Καρνατίνα ἔχουμε;
Ρώτησε κί ἄλλους: τὰ ἴδια.

«Ἄ, μὰ δὲν εἶναι δουλειά τούτη
δὴ!» συλλογίστηκε μὲ ἀγανάκτηση
ὁ κ. Ἐπαρχος.

Καὶ μὴ καὶ δυὸ ἀνεβαίνει στὴ
γέφυρα καὶ παρουσιάζεται στὸν κα-
πετάνιο.

Ὁ θαλασσινός αὐτὸς ἦταν ἕνας

ἀπὸ τοὺς πῖο νέμπρους καὶ τοὺς
πῖο σὺν-φασόνιστες Ρωμοῦς. Ποτέ
τοῦ δὲν ἔλαχε ἰδεῖ τέτοιον στὴ ζωὴ
τοῦ ὁ ἀρχοντας Δαρέζης, οὔτε στὸ
νησί τοῦ, οὔτε στὴν Κέρκυρα.

Φαντάσου: νὰ βλέπῃ μπροστά τοῦ
ἕνα νέμπριο, μὲ μιγρέα, μὲ ψηλὸ
καπέλλο καὶ νὰ μὴ σηκώνεται κἀν
νὰ χαιρετήσῃ!; νὰ μὴ βγάλῃ οὔτε
τὸ κασκέτο τοῦ καθιστός!;

— Κύριε πλοίαρχε...
— Ὅριστε!

— Εἶμαι ὁ κ. Γεράσιμος Δαρέζης,
πρῶτην δικαστῆς καὶ νῦν ἐπαρχος...
— Χαίρω πολύ! χαίρω!...

— Καὶ ταξιδεύω ὑπὸ τὴν ιδιότη-
τά μου!

— Μάλιστα, χαίρω πολύ. Καὶ τί
ἀγαπᾶτε;

— Μὰ... τί νὰγαπᾶω; Δὲν ἀκού-
σατε τί σας εἶπα: Ταξιδεύω ὑπὸ
τὴν ιδιότητά μου!

— Ἀηλαδή;

— Ὡς ἐπαρχος! Τί ἄλλο θέλετε
νὰ σας πῶ;

— Δὲν ἔγνωθ'... ἐξηγηθῆτε, σας
παρακαλῶ... ἔχετε κανένα παρά-
πονο;

— Βεβαίωτατα! ἔχω τὸ παράπο-
νο, κύριε πλοίαρχε, ὅτι παρελείφατε
ἕνα τύπον καὶ μιὰν τιμὴν ὀφειλο-
μένην!...

Ὁ καπετάνιος ἄρχισε νὰ βράζῃ:
— Ὅψ!... ἐξηγηθῆτε λοιπὸν!

Ἦταν πιά προσταγή. Κί ὁ Γερα-
σιμάκης ὁ Δαρέζης σήκωσε τὸ χέρι
τοῦ κί ἔδειξε ψηλά:

— Δὲν ἀναπετάσατε ἐπὶ τοῦ ἴσου
τὸ σῆμα!...
— Ἄ!

Ἐπιτέλους ὁ καπετάνιος εἶχε κα-
ταλάβει. Κί ἀφοῦ κοίταξε πρῶτα
καλὰ-καλὰ τὸν ἄνθρωπο μὲ τῆς μι-
γρέα, ἔβαλε τὰ γέλια. Μὰ κατὶ γέλια!

Ὁ Γερασιμάκης κοκκίνησε σὺν
ἀστακός.

— Γιατί γελάτε; Αὐτὴ εἶναι ἡ δι-
καιολογία σας; Ὁραῖα, κύριε πλοίαρ-
χε, σας συχαίρω!

Τώρα μόλις ὁ καπετάνιος σηκώ-
θηκε. Ἄ, μὰ τὸν εἶχαν πιάσει κί
αὐτὸν τὰ δαιμόνια! Εἶχε πάφει νὰ
γελά. Κί εἶπε, τονίζοντας τὰ λόγια
τοῦ ἕνα-ἕνα:

— Ἄμ, ἂν ἦταν νὰ βάζουμε σινιά-
λο κάθε φορὰ ποῦ κουβαλοῦμε τρα-
γιὰ σὺν τοῦ λόγου σου, —ἐπαρχος,
λέει, —χαχαχούχα!... νῆφου κί ἀπο-
φάγαμε!

**

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τὴν ἀ-
πάντηση τοῦ Γερασιμάκη τοῦ Δαρέ-
ζης. Ἐγὼ ὅμως ὑποθέτω πὼς θὰ ἔ-
καμε ταχτικὴ μεταβολὴ καὶ θὰ κα-

τέθηκε χωρὶς λέξη. Κί αὐτὸ τὸ κρέ-
νω ἀπ' τὰ κατοικητὰ ποῦ ἀναφέρει ἡ
ἱστορία.

Μὲ ἄλλο βαπόρι ὁ Γερασιμάκης
ὁ Δαρέζης γύρισε στὸ νησί τοῦ, πα-
ρουσιάστηκε ἀμέσως σὺν κ. Νο-
μάρχην καὶ τοῦ εἶπε:

— Παραίτομαι! Ἐγὼ, σὺν Ἐ-
πτανήσιος, δὲν εἶμαι μαθημένος εἶσαι,
καὶ μοῦ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ μά-
θω τώρα στὰ γεράματα. Ἄς μάθουν
ἀπὸ σας τοὺς Ρωμοῦς τὰ παιδιὰ μας.

— Ὡ! μὰ γὰ ἔβαν τύπο κἀνῆ
εἶσαι σεῖς; φώναξε ὁ κ. Νομάρχης
ἄμα ἔμαθε τὴν αἰτία.

— Μάλιστα! ἀποκρίθηκε θαρρατὰ
ὁ πρῶτην δικαστῆς. Ἐγὼ ἤμουν καὶ
εἶμαι τυπικός, γιατί ἔχω τὴν ἰδέα
πὼς ὁ τύπος μαρτυρεῖ τὴν αἰσία.
Ἄμα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος, δὲν ὑπάρ-
χει οὔτε αὐτὴ. Ὅταν οἱ καπετάνιοι
σας βρίσκουν τοὺς ἐπάρχους σας τρα-
γιὰ, ἐπειδὴ τοὺς θυμίζουν μιὰ σται-
χειώδη παράλειψη, θὰ πῆ πὼς κί
οἱ ἐπαρχοὶ σας δὲν κάνουν τὸ χρέος
τοῦς ἢ βρίσκουν τὸ μπελά τοῦς δταν
τὸ κάνουν. Ἐγὼ οὔτε νὰ μὴν τὸ κά-
νω θὰ μπορούσα, οὔτε νὰ βρῶ τὸ
μπελά μου θὰ ἤθελα. Καὶ παραι-
τοῦμαι!

Ἡ παραίτησή τοῦ ἔγινε δεκτὴ μὲ
λύπη, μὰ ὁ Γερασιμάκης ὁ Δαρέζης
ιδιότυπος μὲ χαρὰ σ' ὄλη τὴν ἐπί-
λοιπη ζωὴ τοῦ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

Κάποιος Ἀνατολίτης πλοίαρχος
ἔφτιασε μιὰ μεγαλόπρεπη μομπάρ-
δα, ποῦ θεώρησε ταιριαχτὸ νὰ τῆς
δώσῃ τὸ μεγαλόπρεπο ὄνομα «Να-
βουχοδονόσορ».

Πηγαίνει τότε στὸν τουρκο λιμε-
νάρχη καὶ τοῦ λέει:

— Ἐξοχότατε, ἤρθα νὰ μοῦ βγά-
λετε τώρα τὰ χαρτιά.

— Χαρτιά γιὰ τὸ καινούργιο κατ-
κι; Εὐχαρίστως.

Κί ἀνοίγει τὸ τεφτέρι τοῦ νὰ κα-
ταγράψῃ.

— Ἐνομά σας;
— Καπετάν Κωσταντῆς.
Τὸ σημεῖός σας.
— Τί εἶδος πλοῖο;
— Μομπάρδα.

Τὸ γράφε.
— Ἐνομα τοῦ πλοῖου;
— Ναβουχοδονόσορ.

Τινάχτηκε σὰ νὰ πάτησε φίδι.
— Ἄ!!!!

— Ναβουχοδονόσορ, ξανάπε ὁ
πλοίαρχος.

— Ἀστεῖεςσαι; Πῶς νὰ τὸ πῶ
ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὄνομα, καὶ προπάντων
πὼς νὰ τὸ γράψω;

— Ναβουχοδονόσορ, σοῦ λέω.
— ἔτσι, τζάνουμ καπτάν! (Μή,
φυγὴ μου καπετάνιο!) Δὲν μπορῶ.

— Μὰ πῶς θὰ γίνῃ;
— Ἐλα, ἄς γράψουμε Ἀη-Νικό-
λας νὰ τελειώσει.

Ὁ πραχτικὸς ὁ ἄνθρωπος βρῆκε
τὴν πραχτικὴ λύση.

Η. ΦΙΑΝΤΑΣ

Ο ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

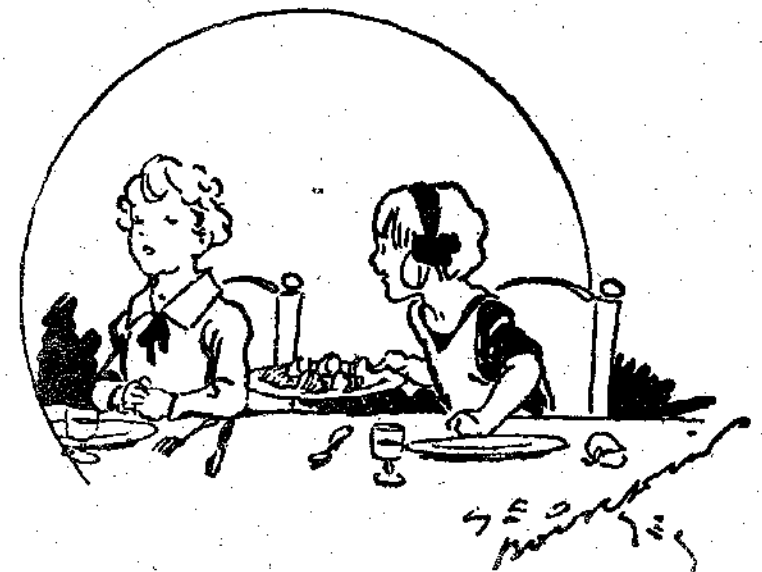
[ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΗ.

Ἐκείνη λοιπὸν τὴν Πέμπτη εἶχαν φέρεῖ στὸ τραπέζι κατὶ θυμώσια
χωνιά μὲ κρέμα. Ἄλλα τριανταφυλλιά — αὐτὰ εἶχαν φρούλα — ἄλλα
ἄσπρα μὲ βανίλλια, καὶ ἄλλα πράσινα μὲ φιστίκι.

— Ἐγὼ θὰ πάρω ἕνα τριανταφυλλί, εἶπε ἡ Παυλίνα. Σὺ, Πετράκη,
τί θὰ διαλέξῃς; ἄσπρο;

— Οὔτε ἄσπρο, οὔτε πράσινο, οὔτε τριανταφυλλί! ἀποκρίθηκε σοβα-
ρὰ-σοβαρὰ ὁ Πετράκης.



— Τότε τὰ πάρῃς ἕνα γαλάξιο, εἶπε κοροδευτικὰ ἡ Παυλίνα.
— Καὶ γαλάξιο νὰ εἶχς, δὲ θάπαρῃς! Οὔτε κανέν' ἄλλο χρώμα!

— Μπα! καὶ γιατί αὐτό;
— Γιὰ κείνο ποῦ δὲν ξέρεις...
— Καὶ δὲν κάνει νὰ τὸ μάθω;

— Ὅχι, γιατί εἶσαι κουτὴ.
— Ἐγὼ κουτὴ; Ἐσὺ εἶσαι κουτός!

Τὰδελφάκια ἄρχισαν νὰ λογοφέρουν. Ὁ Πετράκης εἶχε θυμώσει.
Μιὰ στιγμή μάλιστα σήκωσε τὸ χέρι τοῦ νὰ χτυπήσῃ τὴν Παυλίνα.

— Ἐ, τί πάθατε σεῖς; τοὺς φώναξε ὁ θεῖος Κωστής. Δὲ ντρέ-
πεστε νὰ μαλώνετε σὺν ἀγιοκατάκια;... Καὶ ποῦ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ
καυγᾶ σας, παρακαλῶ;

— Θεῖε Κωστή, εἶπε ἡ Παυλίνα. Ὁ Πετράκης δὲ θέλει νὰ φῆ
χωνὶ μὲ κρέμα. Δὲν εἶναι παράξενο; Κί δταν τὸν ρώτησα τὸ γιατί, μοῦ
εἶπε πὼς εἶμαι κουτὴ.

— Ἀλήθεια; καὶ γιὰ ποῖο λόγο δὲν τρῶς χωνιά; ρώτησε ὁ θεῖος
τὸν Πετράκη.

Ὁ Λιχουδάκης τότε εἶπε τὴν ἀπόφασή ποῦ εἶχε πάρει, νὰ τιμο-
ρήσῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ γιὰ τὸ τελευταῖο τοῦ κἄνωμα, ποῦ τόσο κόστισε στὴ
μαμμὰ καὶ σ' ὄλους.

— Μπράβο! τοῦ εἶπε ὁ θεῖος Κωστής. ἔχεις θέληση, ἔχεις χαρα-
κτῆρα. Κί ἂν ἐπιμείνῃς, θὰ κόψῃς τὸ μεγάλο σου ἐλάττωμα. Ἐ, εἶναι
καιρός. Στὴν ἡλικία σου δὲν πρέπει νὰ εἶσαι λιχουδάκης σὰ μωρὸ παιδί.

Πραγματικῶς, ὁ Πετράκης ἐπέμεινε. Ἐσοσεῖς Πέμπτες στὴ γραμμὴ

δέν άγγιξε τὰ χωνιά με τήν κρέμα. Ούτε τριανταφυλλί έφαγε, ούτε άσπρο, ούτε πράσινο. Καί μιá φορά πού έβαλε τόση δύναμη νά στεγήσει τόν εαυτό του από τó πύ άγαπημένο του γλύκισμα, τάλλα — και γλυκίσματα, και φρούτα, και φαγιά—δέν τούκαναν πιά τόσο μεγάλη και άνίκητη έπιθυμία, ώστε νά τά παίρη και νά τά τρώη κρυφά. Έτρωγε μόνο ό,τι τού έδιναν. Τό έλάττωμά του είχε κοπέι. Δέν ήταν πιά Λιχουδάκης.

Κι' έδώ τόν άφίνουμε. Πρέπει όμως νά τόν εδχαριστήσουμε πού μάς διασκέδασε με τά καμώματά του, και συγχρόνως μάς έμαθε πώς ή λαιμαργία είναι ένα έλάττωμα πού έχει μεγάλες συνέπειες και καμμιά φορά φοβερές...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΛΙΧΟΥΔΑΚΗ» Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΒΩΛΟΙ (*)

Ο Αντώνης ήταν πολύ σκάνταλος και πολύ άτακτος, και κάθε λίγο έβρισκε τó μπελά του.

Δέν περνούσε μέρα πού νά μήν έτρωγε δυό-τρεις κατσαδες, πότε από τή θεία του, πότε από τή μαγειρία-σα, πότε από τήν Άγγλίδα δασκάλα και πότε από τήν τραπεζιέρα, και κάθε λίγο άναγκάζονταν ν' άνακατώνεται ό θεός.

Σάν έφθανε άπ' έξω ό θεός και άκουε τήν καινούρια άταξία τού Αντώνη, τó αγαθό του πρόσωπο άγρίευε όσο μπορούσε, σούρωνε τ' άσπρα του φρόδια, και κουνώντας τó σταχτό του κεφάλι έλεγε αόστηρά:

— Αντώνη, άκούω πάλι πώς έκανες άταξίες. Φοβούμαι πώς δε θά πάμε καλά.

Αυτός ήταν οι σοβαρές περιστάσεις. Άκούε ή Άλεξάνδρα, ή μεγάλη αδελφή, και ντρέπονταν για τόν αδελφό της. Άκούε ή Πουλουδιά, ή μικρότερη αδελφή, κι' ένοιωθε τήν καρδιά της νά παίζει τούμπανο. Άκουσε και ό μικρός ό Άλέξανδρος, καθισμένος στό πάτωμα, με τó δάχτυλο στό στόμα, και άποφάσιζε μέσα του πώς εκείνος δέν ήθελε νά γίνει έτσι κακό παιδί σαν τόν Αντώνη.

Και όμως πώς ήθελε νά μπορεί νά κάνει όσα έκανε ό Αντώνης! Γιατί ό Αντώνης έκανε πολλά δύσκολα πράματα. Έκανε τούμπες τρεις στή σειρά, — και θά έκανε, λέει, και τέσσερα, άν ήταν πιδ μεγάλη ή κίμαρα και άν δε χτυπούσε ό τούχος στό ποδάρι του σκαρφάλωνε στή γαζία τής αόλης καθάλισκε τήν κουπαστή τής σκάλας και κατέβαινε γλιστρώντας ως κάτω έκανε, πηδώντας με τó ένα πόδι, τρεις φορές τó γύρο τής αό-

(*) Ο «Πρελλαντώνης» τής κ. Πηνελόπης Δέλτα είν' ένα θαυμαστό βιβλίό για παιδιά, πού και μεγάλοι τó διαβάζουν με άπλάουση. Μαζί με τάλλα βιβλία τής κ. Δέλτα, τά παιδιώνισια, πρέπει νά βρισκονται κι' αυτό δε κάθε οικογενειακή βιβλιοθήκη. Για νά πάρετε μιá, έδω όσοι δέν τó διαβάσατε, δημοσιεύω έδω τó πρώτο κεφάλαιο.

λής τού σπιτιού, χωρίς ν' άγγιξει τόν τοίχο· κάθε πρωί στή θάλασσα βουτούσε τó κεφάλι του στό νερό κι' έμενε τόση ώρα, με κλειστό στόμα και άνοιχτά μάτια, και δέν πνίγονταν ποτέ. Και άλλα πολλά έκανε ό Αντώνης.

Έπειτα, είχε πάντα γεμάτες τις τσέπες του από τούσους θησαυρούς. Τι δέν έβρισκα μέσα! Καρφιά, βώλους, βότσαλα, σπάγους, κάποτε και κανένα κομμάτι μιστήρια κοσμημένη, και πάνω άπ' όλα τó τρίγωνο γυαλί, πού είχε πέσει από τόν πολυέλαιο τής έκκλησίας και πού έκανε τόσα ώρατα χρώματα, σαν τó έβαζες στόν ήλιο. Ολόκληρο πλοστο είχαν αυτές οι τσέπες τού Αντώνη.

Οι γονείς τού Αντώνη, πού ζούσαν στήν Αίγυπτο, δέν μπόρεσαν νά ταξιδέψουν εκείνο τó καλοκαίρι, κι' εκείνος και τ' αδελφία του είχαν έλθει στόν Πειραιά με τó θείο Ζωρζή και τή θεία Μαρτίτα, πού δέν είχαν παιδιά, και κάθονταν σ' ένα από τά σπιτία τού Τσίλερ.

Έπί τά ήταν τά σπιτία τού Τσίλερ, όλα στήν άράδα κι' ένωμένα τó πρώτο, τó άκριανό, μεγάλο, με τρία πρόσωπα, τ' άλλα όλα όμοια, με μιá βεραντούλα πρós τή θάλασσα και μιάν αόλη στό πίσω μέρος, πρós τó λόφο.

Στό πρώτο, τó μεγάλο σπίτι, κάθονταν ό Βασιλέας· στό δεύτερο μιá Ρωσίδα, κυρία τής τιμής τής Βασίλισσας· στό τρίτο ό Αντώνης με τ' αδελφία του, τó θείο του και τή θεία, και σ' άλλα πικρακάτω, διάφοροι άλλοι, πού σαν τó Βασιλέα, είχαν κατέβει από τās Αθήνας νά περάσουν τούς ζεστός μήνες τού καλοκαιριού κοντά στήν πειραιώτικη θάλασσα.

Κάθε μέρα ό Αντώνης και τ' αδελφία του πήγαιναν περίπατο με τήν Άγγλίδα τούς δασκάλα και περνούσαν έμπρός στό μεγάλο σπίτι όπου κάθονταν ό Βασιλέας, πού είχε μεγάλα σκυλιά τού κυνηγιού. Τι άκουε ό Αντώνης πού γαύγιζαν και τραβούσαν τις άλυσίδες τους, κλεισμένα στήν αόλη τους τήν περιτοιχι-

σμένη, και κάθε φορά ό κρότος αυτός και τά γαυγίσματα ήταν μεγάλος πειρασμός.

Και τά τέσσερα αδελφία γνώριζαν καλά τά σκυλιά αυτά, και ιδιαίτερα ένα, τόν Ντόν. Τά έβλεπαν συχνά με τó Βασιλέα, πού τά έπαιρνε μαζί του, λυτά, ελεύθερα, κάθε φορά πού έβγαίνε περίπατο μονάχος.

Ήταν μεγάλος πειρασμός για τόν Αντώνη τά σκυλιά αυτά· και κάθε φορά πού περνούσε μπρός στό σπίτι τού Βασιλέα με τήν Άγγλίδα δασκάλα του, έμενε πίσω, έκανε έλιγμούς, έβρισκε διάφορες προσφάσεις για νά πλησιάσει τήν πόρτα τής αόλης, μήπως και τύχει νά είναι μισανοιχτή, ή μήπως και βρει καμμιά χαραματιά, πού νά αφήσει νά δει τόν Ντόν, τó μεγάλο κανελλί σκυλί με τά παράταιρα μάτια, τó ένα γαλάζιο και τó άλλο πράσινο.

Μά πού νά ξεφύγει από τó βλέμμα τής Άγγλίδας! Ξερή και μονοκόμματη, γύριζε αότη, τή στιγμή πού νόμιζε κείνος πώς είχε γλυτώσει, τόν κεραυνοβόλαγε με μιá ματιά και τόν συμμαζεύε κατσοφιασμένο με δαμασμένο, στό μπουλουκι των τριών πιδ φρόνιμων αδελφιών του.

— Είναι κακία και γρουσουζιά... μωρμούριζε ό Αντώνης στις αδελφές του, καμτσικόνοντας τις πέτρες τού δρόμου με κανένα μαδημένο από τά φύλλα του χλωρό κλαδί, πού πάντα βρίσκονταν άνάμεσα στους θησαυρούς τού Αντώνη, πρós μεγάλο θαυμασμό τού Άλέξανδρου. Είναι τσίφνα και γρινιάρα...

— Τι είναι; ρωτούσε ό Άλέξανδρος γέρνοντας δλόκληρος έμπρός από τή δασκάλα, πού τόν βαστούσε σφιχτά από τó χέρι, για ν' άκούσει τή λέξη πού τού ξεφύγε.

Μ' άμέσως τόν τίναζε πίσω ή Άγγλίδα, πού δέν καταλάβαινε τά Έλληνικά, και τόν ξανάφερνε στή θέση του πλάγι τής.

— Σπίηκ Ίγγλις! πρόσταζε με τó πιδ αόστηρό τής ύψος.

Και μαζεμένα πάλι, τήν ακολουθούσαν τά τέσσερα αδελφία με ίσως τις ράχες και σφιγμένα τά χέλια, παρατώντας κάθε άρχισμένη κουβέντα, για νά τής δείξουν τήν αποδοκιμασία τους. Κ' έτσι σιωπηλά έκαναν τó γύρο τού βράχου, άνέβαιναν στό λόφο, άπομακρύνονταν από τόν περαστικό δρόμο.

Κ' εκεί στή μοναξιά, στις πέτρες και στό ξερά χαμόκλαδα, κάθιζαν όλα τ' αδελφία στήν άράδα, με τά πόδια ένωμένα και τά χέρια σταυρωμένα φρόνιμα μπροστά τους, και κοίταζαν από πάνω, ψηλά, τις βαρ-

πούλες πού άρμένιζαν μακριά στό πέλαγος, και πιδ κοντά, βαθιά κάτω, στους βράχους, τις πέτρες πού ξεχώριζαν μιá μιá στό βαθυγάλαζα νερά τής Καστέλλας.

Σε λίγο σηκώνονταν ή δασκάλα, έκανε πός συυριζει τά φορέματά της κι' έβγαζε κρυφά κάτω από τήν τσέπη της. Έστερα άνοιγε τó βιβλίό της, και κάθιζε γυρίζοντας τή ράχη της στό τέσσερα αδελφία.

Έκανε πός διάβαζε. Μά τ' αδελφία ήξεραν πός δε διάβαζε καθόλου. Γιατί ό Αντώνης τήν είχε δει δυό φορές, πού κρυφά έβαζε στό χέλια της μιá μπουτίλια με κάτι κανελλί μέσα και τó έπινε, και πάλι βιαστικά τó έκρυβε κάτω από τούς φραγκαλάδες τής φούστας της.

Τότε άρχιζε ή καλή ώρα τού Αντώνη και των αδελφιών του. Ο,τι ήθελαν έκαναν. Η δασκάλα δέν τούς κοίταζε πιά. Ο Αντώνης έδινε τó σύνθημα, κι' ένας-ένας σηκώνονταν σιωπηλά και άπομακρύνονταν.

Και τότε γίνονταν τó ανάστα ό θεός. Έτρεχαν, πηδούσαν, κατέβαιναν στό δρόμο, σκαρφάλωναν στους βράχους, έπεφταν, σηκώνονταν, πώναζαν, δέρνονταν, κυγάδιζαν ή γελούσαν, βουτούσαν στις σκόνες, έπιαναν άκρίδες, μάζευαν βότσαλα, πετούσαν πέτρες. Τίποτε πιά δέν έβλεπε ούτε άκουε ή δασκάλα. Χωμένη στό βιβλίό της, ρουφώντας κρυφά τήν μπουτίλια της, άφινε τ' αδελφία ελεύθερα.

Και τί ώραία πού ήταν ή ελευθερία στό βράχο τής Καστέλλας! Πουθενά δέν ήταν τόσο ψιλή ή σκόνη, τά χαμόκλαδα πιδ ξερά, τά κλαριά πιδ εύκολα νά τσακίσουν, οι πέτρες πιδ πολλές, τó χώμα πιδ πλούσιο από θησαυρούς.

Τι δέν έβρισκες εκεί μέσα! Πράσινα και γαλάζια κομμάτια γυαλί, κάποτε και άσπρα, χαλκάδες τενεκεδένιους σκουριασμένους ή καπάκια κουτιών στρογγυλά, σά ρόδες χωρίς άξόνι, — μά ό Αντώνης έλεγε πώς ήταν εύκολο νά τούς κάνεις άξόνι με ένα καρφι πού θά τρυπούσε στή μέση, — κάποτε κανένα κουδουνάκι σιδερένιο χωρίς γλωσσίδι, — πού και αυτό διαρθώνονταν, βεβαίως ό Αντώνης, με μιá μεγάλη χάντρα τής Άλεξάνδρας, κρεμασμένη σε μιá χοντρή κλωστή, — μόνο πού ή Άλεξάνδρα, πού είχε πάντε τέτοιες χάντρες, δέν ήθελε νά δώσει καμιά, — κάποτε κανένα κομμάτι σχοινί ή σπάγο ή τέλι· μά πρós πάντων πέτρες, πέτρες όλων των σχημάτων, με φλέβες σταχιές, μενεξελιές, τριανταφυλλιές ή μαύρες.

Μιά μέρα, ή Πουλουδιά βρήκε έναν άληθινό θησαυρό· βώλους, βώλους μύρους, πολλούς, σκόρπιους, μικρούς, δλοστρόγγυλους. Ζαλισμένη τούς κοίταζε, άφωνη από τή χαρά της. Η πρώτη της σκέψη ήταν νά μη φωνάξει τ' αδελφία της, μήν τής τούς πάρει ό Αντώνης, πού πρέσθευε πός τά κορίτσια δέν πρέπει νά παίζουν βώλους, πός έχουν κούκλες και πός αυτές τούς άρκοουν. Μά ήταν τόσοι πολλοί οι σκόρπιοι βώλοι, άρκοσαν για όλους, άκόμα και για τόν Άλέξανδρο, πού τόσο τούς λαχταρούσε και πού ποτέ δέν τού δάνειζε τούς δικούς του ό Αντώνης.

Φώναζε λοιπόν τ' αδελφία της. — Βώλους! βώλους! Έλάτε νά δήτε πόσοι! τούς είπε μαζεμένους τους γεμάτη τή φούχτα της.

Ανακούρκοδα πλάγι της, καταχαρούμενος, τούς μάζευε ό Άλέξανδρος έναν-ένα και τούς φύλαγε στήν Άλλη παλάμη του. Ο Αντώνης όμως, με τά δυό του χέρια στις τσέπες τού πανταλονιού του, δέν τó θεώρησε άξιόπρεπο για ένα άγόρι νά ένοουσιαστεί με τó εύρημα ενός κοριτσιού. Και είπε ακατάδεχτα:

— Οι δικαί μου είναι πιδ μεγάλοι. Και ή Άλεξάνδρα, πού ακολουθούσε πάντα τόν Αντώνη, είπε.

— Και για νά τούς πετάξουν έδω, θά πει πός είναι χαλασμένοι.

Απογοητευμένος, άνοιξε ό Άλέξανδρος τά χέρια του και οι βώλοι του σκορπίστηκαν στό χώμα.

Η Πουλουδιά όμως επέμενε.

— Πού τó ξέρεις πός τούς πέταξαν; ρώτησε. Μπορεί ένα άγόρι νά τούς είχε στήν τσέπη του, και νά τρύπησε ή τσέπη του, και νά τού έπεσαν όσο περπατούσε. Για δές, έχει παντοφ, έδω, κι' έχει, και πάρα κάτω. Θά έτρεχε τó άγόρι, και θά τού έπεφταν οι βώλοι...

— Πφφφ... διέκοψε ό Αντώνης, πού είχε πολλή όρεξη νά πάρει από τó θησαυρό τής αδελφής του, μά πού δέν τó καταδέχονταν πιά, μιας και τόν είχε περιγελάσει· ξέρεις και σ' τώρα από άγόρια!

Παιραγμένη στό φιλότιμό της για τήν περιφρονητική άδιαφορία των αδελφών της, ή Πουλουδιά γέμισε τήν τσέπη της και είπε:

— Καλά. Όταν αύριο μου ζητήσετε τούς βώλους μου, έγώ δε θά σας τούς δώσω.

Και κάκισσε και δέν ήθελε νά ρίξει με τούς άλλους πέτρες στό γιάλό.

Αυτό ήταν τó πιδ ώραίο τους παιχνίδι. Και παράμερα, λυπημένη, κοίταζε ή Πουλουδιά τις πέτρες, πού πετούσαν τ' αδελφία της και πού πη-

δούσαν στους βράχους και ξαναπηδούσαν ως κάτω, κι' έπεφταν πλούφ στο νερό.

Τό «πλούφ» δέν τó άκουαν, γιατί ήταν πολύ ψηλά, και τó νερό πολύ χαμηλά. Μά τούς είχε πει ό Αντώνης πός κάνει πάντα «πλούφ» ή πέτρα στό νερό, και άφου τ' έλεγε ό Αντώνης, πρέπει νά ήταν άληθεια. Γιατί ποτέ δέν ειπε φέμα ό Αντώνης.

Και τ' έλεγε πάντα ό θεός: — Ο Αντώνης είναι σκάνταλος, μά φέματα δε λέει.

Και τ' έλεγε και ή θεία, πού τού τις έδρεχε συχνά.

Και τ' έλεγε και ή κερά Ρήνη ή μαγειρίσσα, πού σαν είχε πονοκέφαλο, έδενε ένα μαντήλι γύρω στό μέτωπό της με φέτες πατάτες ή λεμόνια, στό μνηγγίκα της, κι' έβριζε μέσα στό δόγτια της κι' έλεγε:

— Ντελή· Αντώνης, Τραλαντώνης, πού κακό νά μήν τόν πιάση... γιατί φέματα δέν ξέρει.

Τ' έλεγε και ή Άφροδίτη ή τραπεζιέρα, πού ήταν καλή όσο και άσχημη, πού γύρευε νά κρύψη από τή θεία τις ζημιές του, μά πού τις όμολογούσε ύστερα εκείνος.

Όλα τά όμολογούσε, σαν τόν ρωτούσαν. Και τόν έτρεμαν τά κορίτσια, μήν όμολογήσει και τις δικές τους άταξίες, και τά δικά τους μυστικά.

Έτσι εκείνη τήν ήμέρα, πού βρήκε τó θησαυρό της, πέρασε ή Πουλουδιά από μεγάλη στενοχώρια.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Κι' άν θάρθη κάλ' ή Άνοιξη με άνθισμένα κλώνια, Με τί καρδιά νά τή δεχτούν έκείνοι πού πονούνε; Τήν έτοιχία δσ' ειδανα νά φεύγη με τά χρόνια, Πώς νά πην αίστανθούνε;

Η χαμονιά κι' άν πέρασε κι' άν λυώσανε τά χιόνια, Άλυωτες μέσα στις ψυχές έγνοιες και πίκρες ζούνε· Κι' όσο γλυκά, χαρούμενα κι' άν κλαίδου τήηδόνια, Έκείνες δέν τ' άκούνε.

Πού'ναι τó μάγο σου ραβδί, Νεράϊδα τής χαράς, Όρατα νά σε βλέπουνε όσοι έχουν μάτια μόνο, Καλά για νά σε νοιώθουνε όσοι χαρά είν' γεμάτοι;

Γι' αυτούς πού τούς δόντρυψε τó βάρος συμφορές, Κι' είναι τυφλοί κι' άναίσθητοι άπ' τó μεγάλο πόνο, Πού'ναι τó μάγο σου ραβδί, τó μαγικό καλάτι;

ΜΑΡΙΚΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η Μπέττυ ξαναδιάβασε το γράμμα της και τὸ βρήκε πολὺ ὠραίο. Ἔβαλε τὸ γράμμα στὸ φάκελλο καὶ τὸν σφράγισε μὲ βουλοκέρι μὲ μιὰ σφραγίδα ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ μὴς Μάργκαρετ καὶ ποὺ παράσταινε ἕνα χελιδνὸν ποὺ κρατοῦσε στὸ ράμφος τοῦ ἕνα γράμμα. Ὑστερα ἔδωκε τὸ ταχυδρομεῖο.

Κατόπι ἀποφάσισε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς ἐπὶ τρεῖς μῆνες — τὸν καιρὸ ποὺ θὰ χρειαζόταν νὰ πᾶν τὸ γράμμα καὶ νὰ ἐρθῇ ἡ ἀπάντησῃ — ἕλες τίς θλιβερὲς σκέψεις ποὺ εἶχε προκαλέσει αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὁ Ριχάρδος θὰ τὴν βοηθοῦσε γιὰ νὰ τῆς φανῇ ὅσο τὸ δυνατό μικρότερο αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Σ' ἀρέσουν τὰ θαλασσινὰ ταξίδια, καταγαλάκι; τῆ ρώτησε μιὰ μέρα.

— Δὲν ξέρω, κύριε, δὲν ἔχω ταξιδέψει ποτέ μου στὴ θάλασσα.

— Ἄ, τότε θὰ ταξιδέψῃς τώρα. Ἄγορασα ἕνα μικρὸ κότερο. Εἶναι πραγματικὰ χαριτωμένο. Τὸ βάφτισα «Φτερωτὴ». Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ ὄνομα;

— Πολὺ ὠραίο, εἶπε εὐθυμῶς ἡ Μπέττυ.

— Θὰ μοῦ τὸ στείλουν τούτῃ τῆς βδομάδας; ἂν θέλεις λοιπόν, θὰ σὲ πάρω μαζί μου νὰ κάνουμε μιὰ θαλάσσια ἐκδρομὴ. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τί εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ναυτικοῦ. Καὶ θὰ σ'ἀρέσῃ. Ἀγέες μέρες ἀργότερα τὸ κότερο εἶχε φθάσει στὸ Γκρήμπορου.

Εἶχε πανόψηλα κατάρτια καὶ πελώρια πανιά, κι' ἔβαν ἔτρεχε στὴ θάλασσα, ἡ κουπαστὴ τοῦ ἀκουμποῦ-

σε πάνω στὸ νερὸ. Μὰ ἡ Μπέττυ δὲν ἦταν φοβητοῦσα. Πρέπει, ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι τὸ μεγάλο της αὐτὸ θάρρος ὀφειλονταν ἰσως στὸ ὅτι δὲν γινώριζε τί ἀπρόοπτα μπορεῖ νὰ τὴν χουν κανενὸς ἔταν ταξιδεύει μ' ἕνα καΐκι στὴ θάλασσα.

Ἔτσι μιὰ ἡμέρα τοῦ Ὀκτώβρη ὁ Ριχάρδος προσκάλεσε τὴ Μπέττυ γιὰ νὰ κάνουν τὰ ἐγκαίνια τῆς «Φτερωτῆς». Μαζί της θὰ πῆγαινε κι' ὁ Τζάκ.

Ἡ ἐκδρομὴ τους δὲ θὰ κρατοῦσε παρὰ δύο τρεῖς ὧρες μοναχά. Τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ θὰ βρίσκονταν κιόλας πίσω.

Θὰ ξεκινούσαν στὴς ἑννέα τὸ πρωί. Τὸ ποτάμι τοῦ Γκρήμπορου ἦταν μικρὸ καὶ ρηχὸ. Μονάχα τὴν ὥρα τῆς παλιόρουρας μποροῦσε ἡ «Φτερωτὴ» νὰ βρῇ ἀρκετὸ βάθος γιὰ νὰ τὸ κατέβῃ καὶ νὰ βγῆ στὴ θάλασσα. Ὁ κ. Βᾶν Κούρτ ἦταν πολὺ ἐπιδέξιος ναυτικός—εἶχε πάρει μαζί του κι' ἕνα ναύτη ποὺ τὸν ἔλεγαν Μίλλερ. Ὁ Τζάκ, ποὺ εἶχε ταξιδέψει κάνα-δύο φορές, θὰ τοὺς βοηθοῦσε ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Σήκωσαν λοιπὸν τὰ πανιά μὲ γέλια καὶ χαρὲς καὶ ἐτοιμάστηκαν νὰ σαλπάρουν. Ἡ Μπέττυ ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της. Τὸ νὰ φεύγῃ ἐπάνω στὸ νερὸ, ἦταν γι' αὐτὴν ἕνα συναίσθημα ὀλόκληρο καινούργιο, καὶ διὰ τὸ κότερο σήκωσε τὴν ἀγκυρὰ καὶ ἀρχισε νὰ ξεμακραίνῃ ἀπ' τὴν ἀκτὴ, ἡ μικροῦλα πηδοῦσε καὶ χόρευε σὰν τρελλή.

Γιὰ τὸ θαλασσινὸ αὐτὸ ταξίδι εἶχε φορέσει ἕνα ναυτικὸ κοστουμί ἀπὸ

λευκὴ φανέλλα μ' ἕνα μεγάλο θαλάσσι γιακά καὶ ὁμοίχρωμα γαλόνια. Ἐνα νόστιμο πέτσινο καπελάκι ἦταν στραβὰ βαλμένο ἐπάνω στὸ σγουρό-μαλλο κεφαλάκι της, ποὺ τὰ μαῦρα κατσαρά του ἀνέμιζαν ἀτακτὰ στὴ δροσερὴ αἰθρα.

— ὦ, εἶπε καὶ ξανάλεγε, Ποτέ μου δὲν εἶχα διασκεδάσει τόσο ὅσο τώρα!

Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ παλιόρουρα ἦταν εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς ταξιδιώτες καὶ ἡ Φτερωτὴ πετοῦσε σὰ νὰ εἶχε στ' ἀλήθεια φτερά ἐπάνω στὸ μικρὸ ποτάμι, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε στὸν πορθμὸ ποὺ χωρίζετο ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς στεριάς ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ νησί.

— Θὰ κατεβούμε τὸν πορθμὸ, κάμποσα μίλια καὶ θὰ γυρίσουμε πίσω γιὰ νὰ εἶμαστέ στὸ σπίτι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— ὦ, ἔκανε ἡ Μπέττυ καταγοητευμένη. Κύριε Ριχάρδε, θέλω νὰγοράσω ἕνα καράβι!

— Ναι, ναι, ζήτω! φώναξε ὁ Τζάκ. Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ καπετάνιος.

Ὁ μικρὸς εἶχε παρακολουθήσει μὲ προσοχὴ τίς κινήσεις τοῦ ναύτη ποὺ κρατοῦσε τὸ τιμόνι, καὶ τώρα νόμιζε πῶς ἤξερε κι' αὐτὸς νὰ κυβερνήσῃ ἕνα καράβι.

Ἐξαφνὰ ἡ Μπέττυ ἀνακάλυψε πῶς πεινοῦσε.

— Εὐτυχῶς τὸ πρόβλεψα αὐτὸ τὸ πράγμα, ἔκανε ὁ Ριχάρδος γελώντας. Δὲν ἔχω βέβαια ἕτι χρειαζέται γιὰ ἕνα σωστὸ γεῦμα, γιατί δὲν λογάριάζα πῶς θὰ κράτησῃ τόσο ὁ περιπάτος μας, μὰ πῆρα μαζί μου φροστὰ καὶ γλυκά.

«Στὴν ἀναδρομὴ καλὸ καὶ τὸ χαλάκι» λέει ἡ παροιμία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΑΣΟΥΛΗ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ κύματα. Ὑστερα, ἡσυχασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά, κατέβηκε μὲ μεγάλη δυσκολία στὸ ἀμπάρι γιὰ νὰ βρῇ ἕνα τοσκουρί ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴ δύσκολη δουλειὰ ποὺ εἶχε ἀναλάβει.

Τὸ νερὸ ποὺ πλημμύριζε τὸ κύτος τὸν ἔκανε νὰ θυμηθῇ τὰ λόγια τοῦ μπάρμπα-Γεράσιμου. Μὰ μὲ χαρὰ ποὺ εἶδε πῶς ὁ ναυτικὸς εἶχε γελαστέ.

Ὁ καπετάν-Μαθίος εἶχε δίκιο. Ἡ θάλασσα δὲν εἶχε μπορέσει νὰ μπῆ στ' ἀμπάρι παρὰ μονάχα ἀπ' τὰ καμποῦνια κι' ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ ἀμπαρινοῦ, κι' ὄχι ἀπὸ κανένα ἀνοιγμα στὰ πλευρὰ τοῦ αἰοικιοῦ. Γιατί ἂν ὑπῆρχε μιὰ τέτοια τρύπα, τὸ καΐκι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε βουλιάξει ἀπὸ ὥρα.

Ἡ πιστοποίηση αὐτῆ ἔδωσε ἀκόμη μεγαλύτερο θάρρος στὸ Γιάννη.

Ἄφ' ἑβρήκε τὸ τοσκουρί ποὺ τοῦ χρειαζόταν, ἀνέβηκε πάλι γρήγορα στὸ κατάρτιωμα.

Ὁ ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ μὲ λύσσα. Τὰ κύματα ὕψωνόνταν θεώρητα σὰ βουνά.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ μανία τῶν στοιχείων, τὸ γενναῖο παιδί σκέφθηκε πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ πάρῃ μερικές προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν τὸν σαρώσουν τὰ κύματα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειὰ του.

Ἀρπάζοντας ἕνα κομμάτι συρματόσχοινο, τὸ ἔδεσε γερὰ στοὺς γάντζους τοῦ κατάρτιου καὶ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς ζώσθηκε ὁ ἴδιος στὴ μέση του, ἀφήνοντας στὸ σχοινὶ ἕνα μακρὸς ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ δύο μέτρα.

Σίγουρα πιά πῶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν κινδύνευε ν' ἀρπαχθῇ ἀπὸ τὰ κύματα, ἀρχισε δραστήρια τὴ δουλειὰ του, κόβοντας, σχιζοντας, πετώντας, ὅ,τι ἦταν περιττὸ, καὶ καθαρίζοντας τὸ χῶρο γύρω του, παρ' ὅλα τὰ κύματα ποὺ τὸν ἔλουζαν ὀλόκληρο, καὶ παρ' ὅλα τὰ μπουρίνια ποὺ ἐτίναζαν τὸ καράβι ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν καρυδόφλουδο. Ἰὸ δυσκολώτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ὅσπου νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ καΐκι τὸ πελώριο κομ-

μάτι τοῦ κατάρτιου ποὺ εἶχε γυρμιστεῖ πάνω στὸ κατάρτιωμα. Δυὸ ὧρες ὀλόκληρες παιδεύτηκε γιὰ νὰ καταφέρῃ αὐτὸν τὸν φοβερὸ ἄθλο. Στὸ τέλος ὅμως τὸ ἐπέτυχε.

Ἐλαφραμένη μονομαρσία ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο βῆμα, ἡ «Χελιδόνα» ἤρθε πάλι στὴν κανονικὴ τῆς θέση καὶ ἀρχισε νὰ πετάξῃ σὰν πουλὶ ἐπάνω στὰ κύματα.

Μ' ὅλο ποὺ τὸ κρῦο ἦταν ὀρθρὸ καὶ ὁ ἄνεμος παγωμένος, χοντρές σταγόνες ἰδρώτα ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέ-



«Βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμη, ὁ Γιάννης ἔστρεψε τὸ τιμόνι...» (Σελ. 452, στ. α')

τωπο τὸ Γιάννη. Καὶ μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴν κούραση, ὁ γενναῖος Γιάννης δὲν θέλησε ὅσπου νὰ σταματήσῃ μιὰ ποὺ εἶχε βάλει μπροστὰ τὴ δουλειὰ.

Τὸν κυρίευε τώρα μιὰ τρελλὴ ἰδέα ἢ ἐπιθυμία νὰ ὀδηγήσῃ τὸ καΐκι πίσω στὸ λιμάνι.

Τώρα ποὺ εἶχε ἀπαλλαγθῆ ἀπ' τὰ σπασμένα ξάρτια ποὺ τὴν βάραιναν, ἡ «Χελιδόνα» ἦταν εὐκολώτερο νὰ κυβερνηθῇ καὶ νὰ διακοῦσῃ στὸ τιμόνι.

Λύνοντας τὸ συρματόσχοινο ποὺ τὸν κρατοῦσε δεμένον στὸ κατάρτι, ὁ Γιάννης οὐρθῆκε ὡς τὴν πρῶμη.

Ὁ Μαθίος Μπρινιόν, ξαπλωμένος πάντοτε στὸ καμποῦνι καὶ δεμένος στερεὰ, εἶχε σιγά-σιγά συνέλθει καὶ τώρα βογγοῦσε βαθιὰ καὶ πονεμένα, δίχως διακοπὴ.

Ὁ Γιάννης σκέφθηκε πῶς, χτυπημένος ὅλη ὥρα ἀπὸ τὰ κύματα καὶ παγωμένος ἀπ' τὸ κρῦο, ὁ ἄμοιρος

ἐκεῖνος θὰ ὑπέφερε φρικτὰ, καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Μὰ δυστυχῶς οὔτε νὰ σκεφθῇ κἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὸν κατεβάσῃ κάτω καὶ νὰ τὸν ξαπλώσῃ σὲ καμμιά κοκέτα. Αὐτὸ, τὸ καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος, τοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο.

Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν καὶ μονάχα μάζεψε τὰ κουρέλια ἀπὸ τὰ πανιά καὶ τὸν σκέπασε ὅπως-ὅπως γιὰ νὰ μὴν ξεπαγιάσῃ ὀλόκληρα.

Ἄλλωστε σὲ λίγο ὁ καπετάν-Μαθίος ἔλασε καὶ πάλι τίς αἰσθήσεις του.

Τὸ παιδί δὲν εἶχε τίποτε μαζί του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ νὰ τὸν συνεφέρει, κι' ἔτσι ἀφοσιώθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν ἐκτέλεση τοῦ σκοποῦ του: Νὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ πίσω τὸ καΐκι στὸ λιμάνι.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἦταν τρελλὴ καὶ ἀνόητη, μὰ ὡστόσο αὐτὸς ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ.

Ἐρποντας ἀπάνω στὸ κατάρτιωμα, ἔφθασε ὡς τὴν πρῶμη, κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ δέθηκε καὶ πάλι μ' ἕνα σχοινί, κατόρθωσε, ὅστερα ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, νὰ στρίψῃ τὸ καΐκι ἔτσι ὥστε νὰ ἔχῃ τὸν καιρὸ ἀπὸ πίσω.

Μόλις κατέφερε αὐτὴ τὴ μαγούβρα, τὸ καΐκι, σπρωγμένο ἀπὸ τὸ κύμα, ἀρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὴν στεριά μὲ ἀφάνταστη γρηγορόδα, πηδώντας, σὰν ἄγριο ἀτι ἐπάνω στὸν ἀφρὸ.

Πόση ὥρα κράτησε αὐτὸς ὁ τρελλὸς δρόμος ἐπάνω στὴ μαγιασμένη θάλασσα, τὸ παιδί δὲν ἤξερε νὰ τὸ πῇ.

Ὡρες-ὧρες τὸ κύμα καθάλιευσεν τὸ καΐκι καίπετοσε τὸ Γιάννη στὸ κατάρτιωμα, κἀνοντάς του νάφηνῃ τὸ τιμόνι. Μὰ δίχως νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του, τὸ παιδί σηκωνόταν πάλι καὶ ξαναγύριζε στὴ θέση του.

Ἄν δὲν ἦταν δεμένος στερεὰ, τὰ κύματα θὰ τὸν εἶχαν πετάξῃ πάνω ἀπὸ εἰκοσι φορές στὴ θάλασσα.

Ὡστόσο σιγά-σιγά, παρὰ τὴν ἀκατάβλητη θέλησή του, αἰσθάνθηκε ὅτι σὲ λίγο δὲν θάντειχε πιά νὰ κυβερνᾷ τὸ καράβι. Βρεγμένος ὡς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ τὸν περιέλουζαν ὀλόκληρο, ἔνοιωσε τὸ κρῦο καὶ τὴν κούραση νὰ τὸν παραλῶνουν καὶ τὰ χέρια του κρατοῦσαν μὲ λιγώτερη δύναμη ἀπὸ πρὶν τὸ δοῦκι.

Ἀπελπισμένος, ὑπολόγισε πῶς περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα δὲν θὰ μπο-

Ο ΠΑΡΑΛΥΤΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΑΝΕΙ... ΦΤΕΡΑ



Ἡ Κυρία, ποὺ ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι της γιὰ νὰ ἐλεῆσῃ τὸν φτωχὸ παράλυτο: — Ἄχ! ὁ ἀέρας μοῦ πήρε ἕνα ἐκατοστάρικο!

Ὁ παράλυτος: — Ἐννοια σας, κυρία! Σὰς τὸ πᾶνω ἐγὼ! — Ἡ Κυρία: — ! ! ! !

Ἀνεκδοτὴ ἀπὸ τὸν Μαννίτη

ρόσσε να κρατηθώ σ' αυτή τη θέση. Και τότε το κάραδι, μένοντας ακουδέρ νητο, θα βούλιωζε δίχως άλλο.

Έξαφνα, καθώς ο ούρανός είχε αρχίσει κάπως να ξανοίγει κατά την ανατολή, ο Γιάννης διέκρινε δυο μίλια μακριά τις απόκρημες νορμανδικές ακτές. Προς τα δεξιά ξεχώριζαν οι άσπροι μύλοι του Τρεπέρ.

Βάζοντας δλη του τη δύναμη, ο Γιάννης, έστριψε το τιμόνι προς εκείνη τη διεύθυνση.

Για καλή του τύχη, η τρικυμία είχε πέσει κάπως κι' η μανούβρα αυτή έγινε αρκετά εύκολα.

Έμεινε τώρα η δυσκολία να οδηγήσει το καΐκι στην είσοδο του λιμανιού και να το περάσει ανάμεσα από τους δυο μύλους δίχως να το βίξει πάνω στις πέτρες.

Θα είχε την τύχη να το κατορθώσει αυτό; Οι δυνάμεις τους δεν θα τον εγκατέλειπαν στην πιο κρίσιμη στιγμή;

Ο Γιάννης δεν άντειχε πιά. Αποκαμύμενος από την κόραση κι' από το κρύο, μόλις και με τη βία είχε τη δύναμη να κρατάει το καΐκι στην ίδια γραμμή.

Όλες λοιπόν οι προσπάθειές του θα πήγαιναν στα χαμένα τη στιγμή που θα ξεμπαινε στο λιμάνι;

Γαντζωμένος στο δοιάκι, με τα δόντια σφιγμένα, συγκεντρώνοντας δλη τη δύναμη που του απόμεινε σε μια ύστατη προσπάθεια, κρατιόταν με απόγνωση στη θέση του. Μά εξαφνα ένα πελώριο κύμα σκέπασε ολόκληρο το καΐκι, έσπασε το τιμόνι και πέταξε τον Γιάννη μακριά, καταζαλισμένον.

Το παιδί έβαλε μια απελπισμένη φωνή και δοκίμασε να σηκωθεί. Μά δυο άλλα πελώρια κύματα τον έρριξαν πάλι κάτω.

Τότε το παιδί νόμισε πως είχε φθάσει πιά το τέλος.

Πραγματικά, μια και το δοιάκι είχε σπάσει, τί μπορούσε πιά να ελπίζει;

Έκανε μια τελευταία προσευχή στο Θεό, όταν, σηκώνοντας τα μάτια του, έβγαλε μια πνιγμένη φωνή.

Τό καΐκι δεν βρισκόταν ούτε δέκα μέτρα μακριά από την είσοδο του λιμανιού, κι' επάνω στους μύλους ο Γιάννης έβλεπε καθαρά άνδρες και γυναίκες που με τιά χέρια τεντωμένα προς το μέρος του, φώναζαν δυνατά.

Η «Χελιδόνα» τραβούσε σχεδόν δλόσια για να πέσει επάνω στο μεσημβρινό μύλο.

Κατατρομαγμένο, το παιδί προσπάθησε να σηκωθεί.

(Ακολουθεί)

KIMON AKKHAZ

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΗ την εβδομάδα, που ονομάσθηκε «Ναυτική», είχαμε γιορτές κι' επιδείξεις θαλασσινές. Απειρός κόσμος κατέβηκε στα Φάληρα να τις παρακολουθήσει, να τις απολαύσει. Κι' οι έφημερίδες, εκτός από τις εικονογραφημένες περιγραφές, δημοσιεύσαν και πολλά χρονογραφήματα σχετικά με τη θάλασσα. Μου ζήτησαν και μένα. Και μ' έκαμαν έτσι να θυμηθώ, — αν και δεν τάχα ξεχασμένο — πως τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου τα πέρασα σ' ένα ωραίο νησί, στη Ζάκυνθο. Ζούσα κοντά στη θάλασσα, την είχα μέρα-νόχτα μπροστά μου και πολλές ώρες τις περνούσα μέσα σ' αυτήν, πότε κολυμπώντας και πότε τρέχοντας με μια βάρκα για περίπατο ή για ψάρεμα. Θυμήθηκα και τον Κάλλβο, το μεγάλο ζακυνθινό ποιητή. Κάπου, στην περίφημη «Ωδή του προς τη Ζάκυνθο» («Ο Φιλόπατρις»), θυμίζοντας πως ή Αφροδίτη, γεννήθηκε στο Ιόνιο πέλαγος, μπροστά στα Κόθηρα, λέει: «Τό κύμα Ιόνιον πρώτον έφίλησε τό σώμα της Κυβερίας». Καί είναι — εξακολουθεί — τό έσπεριον άστρον ο ούρανός ανάπτει (δηλ. όταν βραδυάζει) και πλέσει γέμοντα φωνών μουσικών θαλάσσια ξύλα...». Δεν συμπληρώνω την εικόνα του Κάλλβου, δέν μās χρειάζεται. Σταματώ μόνο σ' αυτά τα «θαλάσσια ξύλα».

Είναι οι ζακυνθινές βάρκες του καλοκαιρινού βραδυού. Πώς τις θυμούνται! Βάρκες με κούπια, βάρκες με πανάκι, βάρκες με τέντες, με γυρλάντες, με φαναράκια, βάρκες που θύμιζαν γόνδολες σέ βενετσιάνικο κανάλι, βάρκες γεμάτες νέους, κορίτσια, παιδιά, που γλυκοτραγουδούσαν με τις κιθάρες, καθώς πήγαιναν γοργά στο Κρουονέρι, στον Κόκκιννο Βράχο, στους Κήπους, στο Αργάσι, στο Βασιλικό — τις έξοχικές αυτές και μαγικές του νησιού παραλίες, με τους βράχους, τις άμμουδιές, τα πελούδια, τις παράγκες, τις μπανιέρες... Στενές, άσπρες ή κοκκινωπές λουρίδες γής, από δω είχαν την απέραντη γαλανή θάλασσα, κι' από κει την απέραντη πρασινάδα χωράφι, άμπέλι ή έλαιώνα... Ήταν ακόμα οι βάρκες που έκαναν «βόλετες» σι' άνοιχτά ή παράβγαζαν από τρέξιμο — σωστοί άγώνες — κι' οι άλλες που σταματούσαν ώρες στο κατάλληλο μέρος για διασκεδαστικό ψάρεμα και για τρελ-

λό κολύμπι. Μ' αυτές λοιπόν τις βάρκες, μέσα στη θάλασσα, που την είχαμε αιωνίως μπροστά μας, περνούσε ή ζωή μας στώρατο νησί.

Και τώρα στοχάζομαι πως δέν ήταν πολύ διαφορετική από των άλλων νησιωτών κι' όλων των ευτυχισμένων ανθρώπων που κατοικούν σέ παράλια. Τέτοιοι είναι οι περισσότεροι «Έλληνες». Η πατρίδα μας, που εκτείνεται ανάμεσα σέ δυο μεγάλα πελάγη, έχει νησιά άναριθμητα, κι' όλα σχεδόν τά παράλια της στους γραφικούς κόλπους, είναι κατοικημένα πυκνά. Πόσοι χάρηκαν, πόσοι χαίρουνται ακόμα, τί, θαλασσινή εὐτυχία που χάρηκα σ'τά νιάτα μου κι' εγώ! Και τά τελευταία χρόνια πολύ περισσότεροι, γιατί ή θάλασσα με την ευτυχία της ήλθε πολύ πιά κοντά στους παραπνευμένους κατοίκους των μεσογειών.

Την έφερε ο πολιτισμός, την έφερε ή πυκνή, ή εύκολη και γρήγορη συγκοινωνία. Αξαφνα οι Αθηναίοι, που άλλη φορά ήθελαν δλάκερη ώρα για να φθάσουν στην παραλία, κι' έπρεπε να θυσιάσουν δλάκερο πρωτό για να κάμουν ένα μπάνιο στο Φάληρο, σήμερα φθάνουν σέ λίγα λεπτά. Τώρα το καλοκαίρι, μπορούν να κατοικούν στο Μαρούσι, στην Κηφισιά, στο βουνό, και να παίρουν τό μπάνιο τους στη Γλυφάδα. Η θάλασσα ήρθε πλησιέστερα. Μπορούν να την απολαμβάνουν όλοι σά νησιώτες.

Η Ναυτική Έβδομάς προσπαθεί να τη φέρη ακόμα πλησιέστερα. Με μέσα μας, στην ψυχή μας, ως εκεί που φωλιάζουν τά αισθήματα. Να μās κάμη να την αγαπούμε περισσότερο. Και να εμπνεύσει την αγάπη της και σέ εκείνους που μπορεί ακόμα να μην την έχουν. Δυσκολεύομαι όμως να πιστέψω πως υπάρχει Ρωμικός που να μην αγαπά ή θάλασσα! Είμαστε λαός θαλασσινός, ναυτικός. Στη θάλασσα γεννηθήκαμε, με τη θάλασσα μεγαλώσαμε, από τη θάλασσα έλευθερωθήκαμε, με τη θάλασσα πολιτισθήκαμε. Θά ήταν άντινομα να μη την αγαπούμε. Κι' ακόμα θάταν παράξενο αν, σέ πολλές περιστάσεις, δέν τά κάναμε... θάλασσα. Αυτή τη μεταφορική έκφραση μόνο ο έλληνικός λαός την έχει στη γλώσσα του. Και μόνο αυτός μπορούσε να την έχει.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ



ΣΕΒΑΣ ΣΥΝΕΡΤΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΑΓΝΗ

Νάξεραι, αδελφούλα μου χρυσή, Πώς λαχταρώ νάχόσουνα σιμά μου. Νάβλεπα τη γλυκειά σου τη μορφή, Νά σουλέγα τί νοιάθω στην καρδιά μου.

Νάξεραι πόσο, στις στιγμές του δειλινού που φτερά πέρν' ή δόλια φαντασία, Πόσο στις όμορφες στιγμές του ήμισυ-βρασιού.

Έρχεσαι μπρός μου, όμορφη όπτασία!

Και σέ κοθώ, σαν ο Μορφέας άγγελί πουλν

Τά κουρασμένα βλέφαρά μου να σφαιλάση

Και κάποιος γκιάωνης κει στο δ' κενύου [τό κλαδί,

Σπέρνν τραγουδι, θλιβερό, έχει τονίσει.

Γιατί, αδελφούλα, τά λογάρια σου μακρά

Θέ νάδιωχναν την κάθε συμφορά μου. Κοντά σέ σέν' ή κάθε λύπη μου γλυκιά

Θέ να γινόταν, και δικλή ή χαρά μου.

Χειροποιασμένες, θά περνούσαμε ή μια Πλάγι στην άλλη, της ζωής τό μονοπάτι...

Μά είμαι μόνη μου, Αγνή, κι' είσαι μακριά...

Γύρω τ' άγκάθια μέ φοβίζουνα κι' οι βράχοι.

Τί κι' αν σέ βλέπω ζωντανή μέσ' στις στιγμές

Του όπνου και σ' της ρέμβης τη μαγεία; Είναι του δνειρου κοηής άναλαμπές, Όνειρο είναι, παραμύδι, φαντασία.

Και όμως, γλυκειά αδελφούλα μακρινή, Κάτι άπομένει σ' της ψυχής τά βύθια... Είν' ή έλπίδα ή γλυκειά, πως θά γενή τό παραμύδι, καμιά μέρα, αλήθεια!

Ρεμβή

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Απ' τον καιρό που κατάλαβα, θυμόταν νάντικρύζει, μόλις άνοιξε τά μάτια, κήπους όμορφους, κι' ένα γύρω όμορφιές, όλο όμορφιές' λουλούδια, λουλούδια, παρέκει μιά γαλήνια λιμνούλα, και πιά πέρα δέντρα θύμωναν τη πρασινάδα τους στο γαλανό φόντο.

Τά είχε γυρίσει όλα. Ήξερε κάθε κλαδίκι, κάθε άκρούλα. Όλα τάξερε ως τά δέντρα... μά... από κει και πέρα τίποτα. Ένα βουναλάκι που άψώνταν τάκρυβε όλα. Τό βουνό, τό κακό βουνό, που δέν άφηνε να δής τί ήταν από πίσω του, τί κόσμος κρυβόταν εκεί. Τί να ήταν πίσω απ' τό βουνό;

Τό πρωί έβλεπα να βγαίνη ο ήλιος από κει. Και χούσιζε την κορφή του, κι' έβαρε τά γύρω μ' όμορφα χρώματα που άλλου δέν τάβρισκα. Κοίταζε, κοίταζε τον ήλιο... τά μικρά ματάκια θάμπωναν. Ο ήλιος! τί όμορφος! τί λαμπρός! Και θάταν βέβαια εκεί πίσω απ' τό βουνό πίν άνεβή ψηλά, και θά μπορούσαν να τον πιάσουν τά παιδάκια (γιατί θάχε και παιδάκια πίσω απ' τό βουνό). Τί μαγεμένος τόπος που θάταν αυτός που είχε τον ήλιο

κοντά του! Τί όμορφιές θά τον στόλιζαν. Θάταν και άστεράκια εκεί, άφου απ' εκεί έβγαине τη νύχτα και τό φεγγάρι. Θάταν εκεί... θάταν... μ' όλα όμορφα.

Τά λουλούδια έχασαν πια την όμορφιά τους για τά ματάκια του, ή λιμνούλα δέν ήταν πιά όρασία. ούτε τά δέντρα, τίποτα... τίποτα πιά δέν είχε καμιά όμορφιά.

Κάθε όμορφιά μαζεύτηκε κει πίσω από τό βουναλάκι τάπεραστο, που την κορφή του τη χούσιζε κάθε πρωί ο ήλιος. Δέν πρόσχε τίποτα. Μόνο εκείνο τό ψηλό βουνό. «Ω! να μπορούσε να φτάσει στην κορφή του, να δή τον κόσμο τον όμορφο που έκρυβε τώρα. Θάταν όμορφος» δέν γίνεται άλλωδες, έτσι τον είχε πλάσει ή φαντασία του. Έκει πίσω απ' τό βουνό ήταν βαμμένες όλες οι όμορφιές της φύσης, όλες της κτίσης οι χαρές. Κι' όμως ήταν τό βουνό τόσο ψηλό...

Και κάθε πρωί κοιτάζε λυπημένα τ' άντικρυνό βουνό. Πόσο ψηλό! Δέν θά τό φτάσει... Θάταν σαν δνειρο ή όμορφιά του... Τόνειρο όμως θά τόκρυβε πάντα τό ψηλό βουνό. Πάντα! Κι' είχε βάσει εκεί πίσω όλες τις όμορφιές του κόσμου, τό άγνωστο που φανταζόταν τόσο όραίο. «Ω! να φτάσει στην κορφή του! Έγινε πόθος του, σκοπός του, όνειρο του κρυφό. Δέν μιλούσε σέ κανέναν γι' αυτό, τόκρυβε βαθιά στην ψυχή του και στόλιζε τον άγνωστο κόσμο με χίλιες όμορφιές. Να φτάσει εκεί! να δή τις όμορφιές τις κρυμμένες τώρα, νάγκάλιασει τον ήλιο τον ολόκληρο!» Όνειρο, εύτυχία...

Και κοιτάζε πάντα με χαρά και λαχτάρα και θλίψη τον ήλιο που άψηλώνε απ' τάντικρυνό βουνό...

Κάποιο πρωί έσγλύστρισε κρυφά. Πέρασε ανάμεσα απ' τά λουλούδια που ήταν ραντισμένα με την πρωινή δροσούλα και σκόρπισαν άρώματα πέρασε τη λιμνούλα τη γαλήνια που καθρέφτιζε τις καλαμιές πέρασε απ' τά δέντρα τό δλοπράσινα. Όλα τά έσπυθσε χίλιες όμορφιές πέρασαν βιαστικά κι' άδιάφορα. Την ίδια στιγμή έβλεπε με την ψυχή του όμορφιές άσώγκριτες μ' αυτές, πίσω απ' τό βουνό. Πήγαινε κατά εκεί...

Τάφησε πίσω όλα. Ο δρόμος γινόταν άνήφορος, όλο βράχοι παντού πέτρες κι' άγκάθια. Δέν κουραζόταν όμως. Ήθελε να φτάση ναός, πειν ψηλώσει ο ήλιος να τον άγκάλιαση. Νάνεβη στην κορφούλα! Εκεί από πίσω θάνθιζαν τά όμορφότερα λουλούδια, θάταν οι πιά όμορφες λιμνούδες, θάταν τάστεράκια, θάταν... Τό παραράκια μάτωνα, τά χέρια έσειστήκαν... Να φτάση πίν ψηλώσει ο ήλιος! Τά γόνατα λόγισαν... Ακόμα λίγο κοντιέει την κορφούλα. Δέν μπορεί πιά... Μά λίγο ακόμα και θ' άγκάλιαση τον ήλιο, θά δή... Ο τόπος ο μαγεμένος ο όμορφος! Φτάνει την κορφούλα, σηκώνει τά μάτια — τάρα. θάγκάλιαση τον ήλιο...

Τά χεράκια που με λαχτάρα άνοιχτηκαν, κέφρουν άδύναμα, και τά ματάκια που κητούσαν νάντικρύζουν τόνειρο, κλείνουν μ' απογοήτευση. Ο ή-

λιος ήταν πολύ ψηλά και μπρός του άπλωνόταν βράχοι, βράχοι, βράχοι γκράβοι, γκράβοι, κένθμοι, ξεροί βράχοι... και βουνά μ' άλλα βουνά άτέλειωτα, ως που έφθανε τό μάτι...

ΤΟ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΑΓΓΕΛΟΥΑΙ

Την όμορφη ματιά σου λυπημένη Πιπέ μου δέν την είχα άντικρυσίνα, Την έβλεπα φωτοστραφισμένη Με ξενοιασιάς λουλούδια δλανθισμένα.

Μά ήρθε θλιβερή και μαύρη μέρα, Άγρια φουσούσε άγέρας πανωμένα Βογγούσ' ή θάλασσα κει κάτω πέρα Και τά λουλούδια γύραν μαραμένα.

Τότε ξανάδα τη γλυκειά ματιά σου Μ' άλλιμον, τώρα ήταν δακρυομένη Καθρέφτιζε τον πόνο της καρδιάς σου

Έγινε τό κεφάλι πικραμένη Κι' έσκέφτηκα άνοιξιάτικο λουλούδι, Πρέπει να νοιάθω πόνο ένα άγγελουαί

Γιαδέρνεις

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Νά είσαι *Ασπάζορα* και να μη λαβαίνεις μέρος στο Διαγωνισμό Λύσεων. Νά σέ λένε *Δικηγόρινα* και να μην έχεις πείσι ποτέ στο Δικαστήριο. Νά σέ ξέρουν για *Κυρά της Θάλασσας* και να μην ξέρεις κολύμπι. Νά είσαι ή *Κυρά Φροσύνη* και να μην έχεις γνωριση τον Βαλαωρίτη, ή *Ανίσητος Πολεμιστής* και να σου τραβή ο δάσκαλος τ' αυτί! ή *Δοξαμένο Τριπολιτσάκι* και να μη σέ ξέρη κανείς. Νά είσαι *Νόμισσας* και να μη κοιτάζουσι ποτέ σου στον καθρέφτη, ή *Σεπταμένος Δόρδος* και να κατόγχοι απ' τη Θεσσαλονίκη, ή *Σπίγγε* και να είσαι πολυλόγου! *Νεράιδα των Άγρών* και να κατοικής στην πόλη. Κύριος *Θεός Μιγάνας* και να είσαι κοριτσάκι. *Τρελή Ζωννίε* και να έχεις διαγωγή 10. *Αειθαλής* και να μη χωνεύεις τον Ναπολέοντα. (Έτσι μās λέει στα Μ. Μυστικά του). Νά σέ λένε *Μπουμπουλίνα* και να είσαι φοβισαίρα! Και τέλος να σ' άρδέσουν τά λουλούδια της σέρρας και να σέ λένε *Άγρομαργαρίτα*

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Κουρασμένος απ' τους κόπους της μέρας, πήγα να βρω λίγη μοναξιά και ήσυχία σέ κάποια άπόμειρη ακτή.

Ο ήλιος είχε γείρει, κι' ή νύχτα με τά μαύρα της φτερά άρχισε να σκεπάζη τά πάντα. Σέ λίγο όμως πρόβαλε μεγαλόπρεπα τ' ολόγιομο φεγγάρι.

Είναι μιά έξαιρετικά όραία φεγγαρόλουση καλοκαιρινή βραδυά. Τά νυχτολούλουδα άνοιξαν τά πέταλά τους χαρούμενα. Οι άχτίδες του φεγγαριού κυλούν κάτω στη γή σαν χάνι πάνω στα πράσινα χορτάκια και στα ταπεινά νυχτολούλουδα, και κάνουν τη θάλασσα να λαμποκοπά σαν καθρέφτης.

Παντού σιγαλιά, θαρρείς κι' δλη ή φύση κοιμάται. Μόνο ένα άπαλό και μωραμένο άγεράκι κάνει τά φύλλα να κινούνται και να σιγοψιθυρίζουν μεταξύ τους, ένα μόλις άκούγεται ο ρυθμικός φλοίσβος της θάλασσας.

νά φάγω τώρα να τα βρω για να σημειώσω το φουδόνυμο) **Ἐξουσίαν** (γίνονται άσπτα με τον Πάπα; δέν κάνει κι ἡ Μαγική Εικόνα άπαράδεκτη, γιατί Ἄσκησεις δέν στέλλει κανείς παρά μόνο όταν προκηρδύσεται ὁ σχετικός Διαγωνισμός) **Ἄγγετον** (δέν θυμώραι τώρα, αλλά μπορείς να σταλάς κι ἄλλη) **Ρεαλιστήν** (έλαθα, εὐχαριστῶ πολύ) **Ρεζεντάν** (έσαι λα) **Μαργαρίταν** (έσαι λα) **Βιολέτταν**, **Ἀνθ' Γναρά**, **Ἐριέτταν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς έλαθα μετά τήν 10 Αύγουστου θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ λέξεων. Αἱ λέξεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκάτ' μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου.

433. Δεξιόγρφος
Μιά νότα ένώνισι με' ἐπικό
Ἄρχαλο ποιητή ὠψιπέτη
Καί κάνεις κάποιο φυσικό
Μεγάλο κι' ἐφευρέτη.

434. Συλλαβόγρφος
Γράμμα με' κλανήτη σμίγω
Κι' ἐγώ ὁ ἴδιος ἀπορῶ.
Πῶ χρυστάλλινο ἐνοήσω
Ν' ἀναβλύζη εὐθύς νερό.

435. Μεταγραμματισμός
Ὅργανο γυμναστικό
Ἄν ἀλλάξη τό λαίμό,
Με δικάια περηφάνεια
Ἄνεβαίνει στά οὐράνια.

436. Ἀναγραμματισμός
Πάρα πολύ 'μαι δυστοχῆς
Στήν τύχη μου ἄν μάφησῃς.
Μά γίγας γίνομαι εὐθύς
Ἄν μάναγραμματισῃς.

437. Μαιάνδρος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάνηματασταθοῦν οἱ ἄσπερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγίνωσκωνται κατά σειράν: Θεά πρωινή, ἔρκετόν, πετηνόν, ἄσπακτικόν, πρόθεσις, ἐπίρρημα, ἄνθος, σμμελον τοῦ ὄριζοντος, νομοθέτης, γεωγραφικός ὄρος, υἶος τοῦ Νῶε, ἀριθμητικόν, πρόθεσις, μικρός λιμνή, ἀπόστολος, χρονικόν ἐπίρρημα.

438. Ἐπιγραφή
Κ Ω Ν Ο Ε Ν Α Η
Ε Ι Ε Κ Ν Ο Υ Π
Ι Δ Κ Ι Ο Τ Σ Ε
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

439-443. Μαγικόν Γράμμα
Τῆ ἀναλλαγῆ ένός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ένός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἔνσω ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ρῆνος, κηρός, πέρας, ἄμμος, Σῆρος.
Ἰαπότης τοῦ Θανάτου

444. Ἀεροσιχίς ἐξ Ἀντιθέτων
Νά εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε με' τέρχικῶ των νάποταλήται κράτος τῆς Ἀμερικῆς:
ἐλαφρός, μέρος, μέλις, ἀλλότριος, πεδιάς, παχός, περιτός.
Δοξαζμένο Τριπολιταστάκι

445. Φουρνετόλιπον
κσ - χ - * χλδ - εν - ο
Μαργαρίτα
446. Γείφος
του του οὐς ὠχ, ὠχ
κλε ὠχ, ὠχ ::
του του ἡ ναι ὠχ, ὠχ
του Φρανσίνκα

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

262. Ἄρτεμισία (Ἄρτεμις, ἰα).
263. Ταῦρος-Τύρος - 264. Στέφανος-φρανός. - 265. Τό κλήμα, τό σταφύλι, τό κρασί.
266. Δ Ε Α Ρ Τ Η Σ (σηκός, Ὀ- ράτιος, κράτος, ἄντιο Π Η ρόκα, Ἄρης, τρία Π Α Υ Ο Α Ν Ι Α Σ Ἡσα) - 268 - 272. Διά τοῦ Ι: **Αἶνος, πῖλος, Ἰάβα, Ἰανός, Ἰσός.** - 273. **ΨΓ - ΜΑΝ, ΕΒ - ΗΕΑ = Ψέγα μηδένα** (Ψευδάρχηρος, ΓΕῦσις, ΜΗλία, Δελοφί, Νάρδος). - 274. Πέτρα που κυλῶ μαλλι δέν πιάνει. 275. Ὁ Διογένης ἦτο κυνικός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἔως 10 τῶ πολύ λέξεις με' ἐπιό στοιχεία ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων ὁρ. 8, λεπτά ἡ λέξις με' παρῶς δὲ στοιχεία ὁρ. 1 καί με' κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χωριστός στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδραμηταί πληρῶνουν τὰ διπλά. Ἡ προληπτικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Ἰλιμένη Ροητεία, Ἰφες μῆτριο, πολὺ κομφή, πασανοῦλα με' πλάνα μάτια, με' γλυκεῖα μορφή, ὑπέροχος, χαρακτήρ, πραγματικῆ... γόνδα.
Σβουμένη Ἐλσις

Ἰλιμένη Ροητεία, Νάταν ἡ ζήλεια φῶρα θά γέμιζε δι' ἡ χώρα.
Παθήγορος Ἄγγελος, Καρδιοκλέπτρα

Μακεδονικόν Ἐντελδαίς, Δ/σις μου: Ἀνίδα Γιαννή, Ἄριστοτέλους 145, Ἀθήναι.

Διαγωνισμός Πασχαλιάς (ΑΓ' - 146) ἀ- κυροῦται. Ἀπεθίσειαι ἀπαντήσεις θά ληφθοῦν ὅτ' ἔσιν στό νέον διαγωνισμόν.

Ἐπιθῶντας στήν ἄθηνικῶ ὑποστήριξη τοῦ Διαπλασκόκοσμου, προκηρδύσουμε τρέδραχο, μηνιαίο διαγωνισμὸ ἀγρῶφων διασήμων ἠθοποιῶν. Περιμένουμε ἀπ' ὄλους-ες: Ἰδιαιτέρως Μακεδονοποδλα, Μπουμπουλίνα, Ἄγρῶπαιη, Πειραιωτάκι, Γιόλα, Γιολάντα, Ὀντροπλίχτρα, Ἐξυπνο Ἄσπερι Ρεαλιστή, κλπ. Βραβεῖα 10 διαλεχτά!! Δ/σις: (ΑΓ' - 407) **Αναγιὰ** - **Πασχαλιά**

Ἰτασε Χόλλυγοντ, ὄρσοις μιά φορά ἔ; Πέτροβις, Μυρά, ἀκόμη περιμένω γράμμα. **Μαργαριταζένια Βασιλίσσα**

Κουράρος = Σπουρίδων Κλειδάς, Κρομο- πολίτης = Ἰωάννης Παπαθεοδώρου. Τί λέτε; πέτυχα; = Ἐξοηνοῦλα.

Χρυσή μου Θεοτέραλη, γιά τὰ γενέ- θλια σου μῆρις καρδιόβγαλτες εὐχοῦ- λες. Διά

[ΑΓ' - 477]
Ἀγαπητά μου διαπλασσοπούλα-ες, ποῖ ἀπό ὄσας θά μοῦ ἀνηθῆ ἕνα ἑμμορφο τετραδιάκι; Νά περιμένω; Δ/σις: Ἀνίδα Γιαννή, Ἄριστοτέλους 145, Ἀθήναι διά: **Διά**

[ΑΓ' - 478]
Τάσο Δούδη, θερμά συγχαρητήρια γιά τὸ **Τραγοῦδι τῆς κηθάρας** σου. - **Διά**

[ΑΓ' - 479]
Σόνια, Χλόη, Ἄντινέα, ὄσας ἔξρω καί με' ἔξερτε. Σόνια, ἀναλλάσσουμε τε- τραδιάκια; **Μαγκαλό**

[ΑΓ' - 480]
Οριέττα, τί εἶδους ἐνδιαφέρον ἔχετε γιά **Μιμικά; Μπέν-Χούε, Θάλα**

[ΑΓ' - 481]
Ηθέλα παρακαλεῖ τὰ ἀδελφάκια τῆς νά στέλνουν ἀνοικτὰ τὰ έντυπα, γιά νά μὴ πληρήνην πρόστιμο.

[ΑΓ' - 482]
Ασάλευτη Ζωή, σὲ ἔξρω μὲ δέν σὲ μαρτυρῶ, γιατί φοβῶμαι μήπως πά- θω... σκαρλατινῆ!! Τετραδιάκι θά στείλω. **Διχουδίτσα**

[ΑΓ' - 483]
Επιθῶντας νά κάνω ἕνα αἶθια Μ. Μ., ἀναλλάσσω με' ὄλα τὰ διαπλασσο- πούλα-ες. Τὸ καλύτερο θά βραβευθῆ με' ἕνα ὠραῖο βιβλίο. Προθεσμία ἕνα μήνα. Διεύθυνσις (ΑΒ' - 404).

Χρυσή Πεταλουδίτσα

[ΑΓ' - 484]
Σύλλογε Ὀλομπίων Θεῶν. Συγχα- ρητήρια γιά τήν ἰδρυσή σας. Ἀθηνᾶ, ποῖ σὲ φωντάζομαι σοφή, περήφανη κι' ὠ- ραία σάν τήν ὀμῶνυμή σου θεά. Καί σὺ, Νεφεληγερέτα Ζεῦ! Θέλετε νά μοῦ στεί- λετε ἕνα σας τετραδιάκι; Κι' ἀκόμα ὄσοι ἄλλοι θεοί-ές τοῦ Συλλόγου σας θέλουν. Ἰσως πάρω κι' ἐγώ κίτι ἀπ' τίς θεϊκές σας χάρες. Δ/σις Ἀνίδα Σοφ. Παλαιστή, Οἰκονόμου 11 διά: **Διχουδίτσα**

ΥΠΟΕΤΗΡΕΙΑΤΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΥ- ΓΑΡΙΑΣ - ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ.

ΡΕΑΛΙΣΤΗΣ
[ΑΓ' - 486]
Αλληλογραφῶ, ἀναλλάσσω κάρτες. Ἀεπητή Καρδοβλα ἀλ/φοῦμε; Δ/σις: Παναγ. Νταδαρίνον, Κόρινθον διά: **Ρεαλιστής**

[ΑΓ' - 487]
Ἰέρεια του Πόνου, γιά τῆ γιορτοῦλα σου Ἰερμεῖς εὐχῆς. **Καρδιοκλέπτρα**

[ΑΓ' - 488]
Αλληλογραφῶ με' Διαπλασοπούλα-ες 11-14 ἐτών. Δ/σις: (ΑΓ' - 409) διά: **Κίτρινη Πεταλουδίτσα**

[ΑΓ' - 489]
Γαλανή Πειραιωτοπούλα = Γέροντα. **Σέρλοκ Χόλμς**

Παρακαλῶ πολλὸ ὄσοις χρωστοῦν τῆ συνδρομῆ τους νά τῆ στείλουν τὸ γενηγοῦτέρο. Ἄς ἔχουν ὅτ' ὄγει τούς, ὄτι οἱ συνδρομῆς ἀβ- τῆς εἶναι ὁ μόνος μου πάρος ἡ καθυστερήση ἐπομένως δυσκο- λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου σπὸν ἐ- παιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κό- πους, ἀλλά καί μεγάλα ἔξοδα.